28 mei 1959 Nr 451 9e jaar - 20 blz. WEEKBLAD
BELGIE : 6 FR.

Mickey magazine

Mickey roept op...

Hallo, hallo, beste meisjes en jongens,

***ONLANGS** heb ik jullie verteld dat Donald zo vriendlijk was geweest Dingo naar een niet ver afgelegen dorpje, waar deze laatste heen moest, te rijden. Hij deed dit uit dienstvaardigheid. Toch heb ik menen op te merken dat Dingo's gezelschap hem sedertdien zeer aangenaam is.*

Weten jullie waarom? Om zijn conversatie hoedanigheden! Ja, vrienden, Donald stelt Dingo's hoedanigheden ten zeerste op prijs. Eerlijk gezegd, heeft Dingo alle eigenschappen om in het gezelschap van een praatziek heerschap te reizen : hij kan onverstoorbaar alle mogelijke onzin aanhoren.

Wanneer Donald met andere mensen praat, heeft hij de indruk dat zij niet naar hem luisteren, maar dat zij piekeren over wat zij zullen antwoorden; kortom, dat zij naar zichzelf luisteren. Ja, zo is nu eenmaal de mens : hij ziet wel de splinter in andermans oog, doch nooit de balk in zijn eigen kijker. Dingo is heel anders. Dingo zal steeds luisteren en nooit zoeken zichzelf op de voorgrond te plaatsen.

Beter nog, wanneer het gesprek van het onderwerp afwijkt om de ene of andere reden, zal Dingo steeds het onvolledig afgehandeld thema opnieuw aansnijden, wat zijn andere toehoorders nooit zouden doen. Met de overige schepselen is een gesprek een aaneenschakeling van nieuwe aangesneden onderwerpen die nooit volledig worden uitgeput. Met Dingo, daarentegen, krijgt men de overtuiging dat hij belang stelt in wat verteld wordt.

Handelt Dingo aldus uit beleefdheid? Alhoewel vriendelijk van nature, denk ik niet dat hij zich in dit geval door de wellevendheid laat leiden. Het lijkt mij waarschijnlijker dat hij uit bescheidenheid, omdat hij lak heeft aan 's mensen opinie niet zoekt uit te blinken. Hij heeft dus niet de minste reden om de aandacht op zich te trekken, zoals zovele anderen, door een zinledig gesprek te voeren.

Mickey

BRIEVENBUS

● Jehanne VANDIERENDONCK zou graag corresponderen met een meisje van 14 jaar. Haar hobbies zijn sport en muziek. Ook zou ons vriendinnetje graag zichten ruilen en liefst van Spanje, Italië, Frankrijk, Indonesië, Nederland en Zwitserland. Jehanne schrijft Nederlands, Frans en een beetje Engels. Nu nog haar adres : Wellingtonstraat 4, te Oostende.

● Commandeur Erna COENE zou graag met een franstalig meisje dat ook de vlaamse taal machtig is, corresponderen. Gewenste leeftijd : van 16 tot 18 jaar. Erna volgt het technisch onderwijs en woont te Sint-Niklaas-Waas, Lamstraat 70.

● Onze vriend Roger DE ROCHER zou graag postzegels ruilen tegen postzegels of tegen punten of lucifersmerken. Roger verzamelt postzegels uit verschillende landen. Wie schrijft hem aan volgend adres : Kapellestraat 49, te Gentbrugge?

● Danielle CAPIAU zou graag punten en bons ruilen. Men mag haar schrijven in het vlaams of in het frans aan volgend adres : Kerkstraat 143, te Blankenberge.

● Gaby NAUWELAERS bezit een volledige reeks punten die ze graag zou ruilen. Liefhebbers worden verzocht zich te wenden tot Gaby Nauwelaers, Mechelse steenweg 64, te Mortsel.

Mickey's Club

Hier hebben we nog een nieuw lid, namelijk François VANMUYLDER, uit Willebroek.

MICKEY MAGAZINE — Het blad voor grote en kleine kinderen.

UITGAVEN PONT-LEVIS, N. V.

De briefwisseling en de betalingen moeten aan MICKEY MAGAZINE, Hopstraat 47, Brussel (P.C.R. nr. 7539.34) worden geadresseerd.

MICKEY-HOLLAND
M. v. Gelderen en Zoon, N. Z. Voorburgwal 142, Amsterdam.
Postgiro : 137.867
ABONNEMENT :
3 m. : fl. 5,50 - 6 m. : fl. 10,50 - 1 jaar : fl. 20,-

ABONNEMENTSPRIJS :

	3 m. (13 nrs)	6 m. (26 nrs)	1 jaar (52 nrs)
België ...... fr.	**75,—**	**145,—**	**280,—**
Belg. Kongo en buitenland ..	**80,—**	**150,—**	**290,—**

Per luchtpost . idem vermeerderd met de geldende port.

Verantwoordelijke uitgever : H. François PRETE, Gedelegeerde van de Raad van Beheer, Hopstraat 47, Brussel.

© 1959 - WALT DISNEY PRODUCTIONS WORLD RIGHTS RESERVED

Onze veteranen trouw op de bres

Sedert het verschijnen van « Mickey Magazine's » eerste nummer heeft Gabriël Vernack uit Tielt nog geen enkele editie gemist. Dat wil zeggen dat onze vriend Gabriël zich — sedert negen jaar — elke donderdag trouw aan de afspraak houdt. Hij is één van onze vele trouwe vrienden; één van hen die de « oude garde » van onze Club uitmaken. Teneinde hem voor deze getrouwheid te danken, doch ook wel omdat zijn gewrochten het publiceren waard zijn, drukken wij hier enkele van zijn werkjes af : een gedichtje, een tekening en één der vier foto's waarop Gabriël terecht fier is. Deze vier foto's worden alle ter gelegenheid van een door 'n groot fototoestellenfabriek ingerichte prijskamp bekroond. Bravo voor Gabriël en al onze oude trouwe vrienden!

MOPJES

VERDACHT

DOKTER : Maar uw zoontje ziet er helemaal niet ziek uit. Waarom denkt ge het eigenlijk?

MOEDER : Gisterenavond wou hij zijn huiswerk maken in plaats van naar de bioscoop te gaan.

(Marc Brughmans, Hofstraat 52, Kortenberg.)

STRAFFE THEE

Jantje komt thuis van de school en schatert het uit van de pret.

— Waarom lach je zo? vraagt vader.

— Omdat ik 1.500 maal moet schrijven : ik ben een ezel.

— En moet je daarom lachen? Daar is niets belachelijks aan.

— Neen, dat is best mogelijk, vader, maar gij moet het ondertekenen.

(Julien HAEGEMAN, Rijksnormaalschool Blankenberge.)

DE ZWERVER

Een zwerver verloor
het goede spoor.
Hij stond plots vóór mijn huis.
De regen viel met stil geruis
over de daken van de stad.
Door zijn kleren sijpelde het nat.
En hij verlangde naar een vuur,
warm brandend achter die muur.
De bel ging en een stil akkoord
sloot zich... geen woord!
Ik gaf hem een kamer en een [brood
in zijn schamele zwerversnood.
De kamer die ik kon verhuren
heb ik geruimd!
Andere prenten kwamen aan de [muren.
Ik floot... was opgeruimd.
Maar er kwam een beter weer,
de zwerver moest me danken.
Nu slaapt hij weer op harde [banken
langs de straten van weleer!

BOMBASTIUM BIJ OPBOD

Jeremias McDuck kocht 's werelds hele bombastium-productie op — een niet al te grote bol. Het bombastium dient in 't ijs bewaard, daar dit anders verdampt. Daar hij een ijskast-mankement vreest, besluit Jeremias zijn bol bij de Zuidpool te begraven.

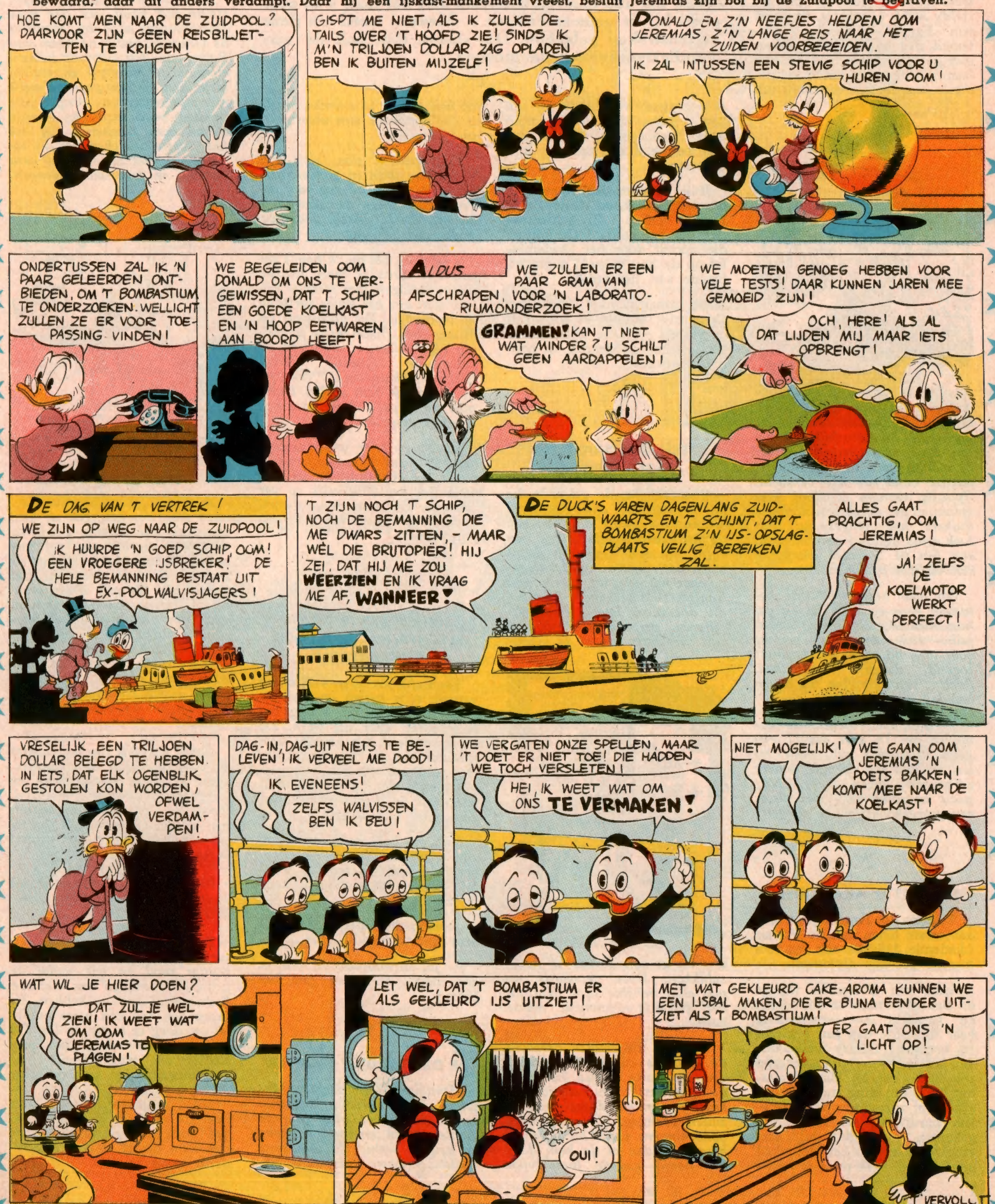

VOLGENDE DONDERDAG : **EEN ONDERZEEËR AAN STUURBOORD!**

Hebben wij die even bij de neus gehad, zeg!

Sommige mensen zijn zeer begaafd in het foppen van hun naasten. In deze reeks kan men de oplichters, de valsemunters en de beunhazen rangschikken. Niettemin mag men niet alle bedotters over dezelfde kam scheren. Van oudsher zijn er altijd heerschappen geweest die hun naasten bedotten met het doel « ze eens goed bij de neus te hebben ». Meestal werd om deze guitenstreken gelachen. Dat deden dan ook de verstandigsten hunner slachtoffers.

CLEOPATRA DRAAIT DE LANDVOOGD EEN LOER

De oudste gekende fopperij is het werk van een vrouw. Deze dochter Eva's hoeft trouwens niet te worden voorgesteld : het is Cleopatra, koningin van Egypte. Antonius, landvoogd der oostelijke provincies van het Romeinse rijk, trachtte haar gunsten te winnen en nodigde haar tot een visvangst uit.

Amper zijn lijn uitgeworpen, had hij reeds beet. Dit trucje herhaalde hij verschillende keren. Eerst was Cleopatra onder de indruk van Antonius' kunde, daarna vond zij het verdacht. Spoedig vernam zij door haar spionnen dat de Generaal enkele duikers had omgekocht wier taak eruit bestond om zodra hij een lijn in 't water wierp, er een vis aan te haken.

Op haar beurt kocht de koningin deze duikers om en gaf hun nieuwe richtlijnen. Stellen jullie zich Antonius' gezicht voor toen hij, weer ter visvangst togend, dadelijk beet had, doch... een gebraden vis boven haalde !

— Wel, wel, merkte de koningin op. Ik wist dat U een goed krijgsman zijt, maar nu stel ik vast dat U nog andere verborgen gaven hebt. Nog nooit voordien wist een visser een gaargekookte vis te vangen !

★

EEN GUITIG AKADEMIELID

Willem de Bautru was één der eerste leden van de Franse Akademie. Hij was ook een vermaarde geestige diplomaat.

Anna van Oostenrijk wenste de Bautru's vrouw te ontmoeten en verzocht het akademielid haar diezelfde dag aan het Hof te brengen. Bautry verklaarde dat het hem een grote eer zijn zou, doch dat hij Hare Majesteit voor een ding moest waarschuwen; zijn vrouw was namelijk hardhorig, zei hij. Thuis gekomen, vertelde hij zijn vrouw dat zij aan het Hof werd uitgenodigd. « Ik moet je nochtans zeggen, verklaarde hij aan zijn vrouw, dat de koningin nogal hardhorig is. U moet dus niet bevreesd zijn tamelijk luid te praten ».

Jullie kunnen zich voorstellen hoe het onderhoud tussen beide Dames verliep : Zij schreeuwden om het hardst ! De koning die vooraf door het akademielid op de hoogte werd gebracht, brulde van het lachen.

De wraakzuchtige Anna van Oostenrijk schijnt — zo wordt er verteld — deze guitenstreek van Bautru goedhartig te hebben opgevat.

★

EEN ONSCHULDIGE BEDOTTER

Champollion, de geleerde die de hieroglyfen deed spreken, ontving op zekere dag van een Egypte weerkerende vriend een kopij van een Egyptisch document dat, naar de ontdekkingsreiziger meende, uit de tijd van Ramses II dagtekende. Daar hij dit document later wilde ontcijferen, verzocht Champollion zijn secretaris het af te schrijven en in zijn dossier te rangschikken. Deze secretaris nu was alles behalve stipt. Kortom het geleerde document raakte zoek.

Weinige tijd nadien verzocht de geleerde om het document. De secretaris raakte helemaal de kluts kwijt en beloofde de kopij 's anderendaags mee te zullen brengen. Na vruchteloze opzoekingen, vond hij er niets beters op dan al de hem door het hoofd gaande hieroglyfen op een papier te tekenen en dit 's anderendaags zijn meester te overhandigen.

Champollion sloot zich acht en veertig uren in zijn werkcabinet op. Toen hij een paar dagen later weer te voorschijn kwam, was hij bleek, doodmoe, maar zielsgelukkig.

« Ziedaar, zei hij, 'k heb 't gevonden ! Eens te meer hebben de archeologen hun steentje bijgedragen om het grijze verleden op te diepen. Dit document zal Manethon's fragmenten aanvullen en de laatste jaren van de achttiende Dynastie evenals Ramses-Meïamoum's regering in een nieuw licht stellen. Dààrover zal in geleerde kringen nog worden gesproken ! »

En of er over werd gesproken ! Champollion werd toegejuicht, gelukgewenst en bewonderd. Ja, het ging zelfs zo ver dat de gewetenloze secretaris nooit de waarheid heeft durven onthullen.

★

SCHRIJVERS WORDEN SLECHTS NA HUN DOOD GEWAARDEERD

Toen Alfons Karr's *Wespen* van de pers kwam, toonde het publiek maar bitter weinig belangstelling voor dit werk. De schrijver deed het gerucht verspreiden dat hij was gestorven. Het resultaat was dan ook verbijsterend; vier en twintig uren later was de eerste uitgave van zijn boek uitverkocht.

Dan pas hernam Alfons Karr zijn dagelijkse wandeling doorheen de stad. Meermaals werd hij aangesproken door kennissen.

— Hemeltje lief ! Maar U bent springlevend ! Hoe...

— Ja, antwoordde hij dan, ik was dood, maar nu gaat het beter !

★

DE DRIEVULDIGE DICHTER

Montaigne's stiefdochter, Mejuffer de Gournay, koesterde een diepe bewondering voor de dichter Racan, en sprak de wens uit hem te ontmoeten. Alhoewel reeds op jaren, was deze juffrouw temperamentvol en soms erg opvliegend. Twee vrienden van voornoemde dichter besloten de juffrouw een loer te draaien.

Een paar uur voor de vastgestelde tijd bood een der twee spitsbroeders zich bij Mejuffer de Gournay onder de naam van Racan aan. Hij werd op luisterrijke wijze onthaald en onderhield zich op zeer geestige wijze met zijn gastvrouw. Amper vertrokken bood zich een tweede Racan aan. Denkende dat het haar eerste bezoeker was die terugkeerde, liet de juffrouw hem dadelijk in het salon brengen.

Ziende dat het een ander persoon was, beschuldigde zij hem een indringer te zijn. Doch, de bezoeker speelde zijn rol met zoveel overtuiging, verklaarde de persoon die zijn identiteit had aangewend tot een tweegevecht uit te dagen en toonde zich zo verbolgen dat de juffrouw spoedig overtuigd was de echte Racan voor zich te hebben. De bezoeker sprak zoveel lof over Montaigne en maakte de juffrouw zoveel complimentjes, dat zij zich in de zevende hemel waande.

Doch pas was de deur achter de tweede Racan dichtgevallen, toen zich de derde, enige en waarachtige Racan aanbood. Toen de juffrouw vernam dat een nieuwe Racan haar wenste te spreken, werd zij razend kwaad :

— Wat ? riep zij uit, nog een Racan. U wilt mij zeker beledigen ?

De echte Racan nu was een bedeesd iemand. Hij werd beurtelings rood en wit, zodat de juffrouw overtuigd was met een bedrieger te doen te hebben. Zij greep dan ook één harer muiltjes en sloeg er lustig op los. De arme stakker bleef dan nog slechts één mogelijkheid : zo snel mogelijk het huis verlaten.

Nooit meer heeft hij een voet over de juffrouw's drempel gezet. Deze arme dame kreeg dan ook hem die zij zozeer bewonderde nooit te zien.

DE WITTE WOESTENIJ

VOLGENDE DONDERDAG : **EEN EENZAME REIZIGER; DE VEELVRAAT**

DE HUIFKARREN-TREK

KORTE INHOUD

In 1840 dringt een colonne onverschrokken pioniers in de onmetelijke, nog ondoorvorste uitgestrektheden van het Amerikaanse Westen. De Indianen bemachtigden Gedeon, de bok der neefjes, die hem arglistig terughaalden. Daardoor werd de colonne vertraagd.

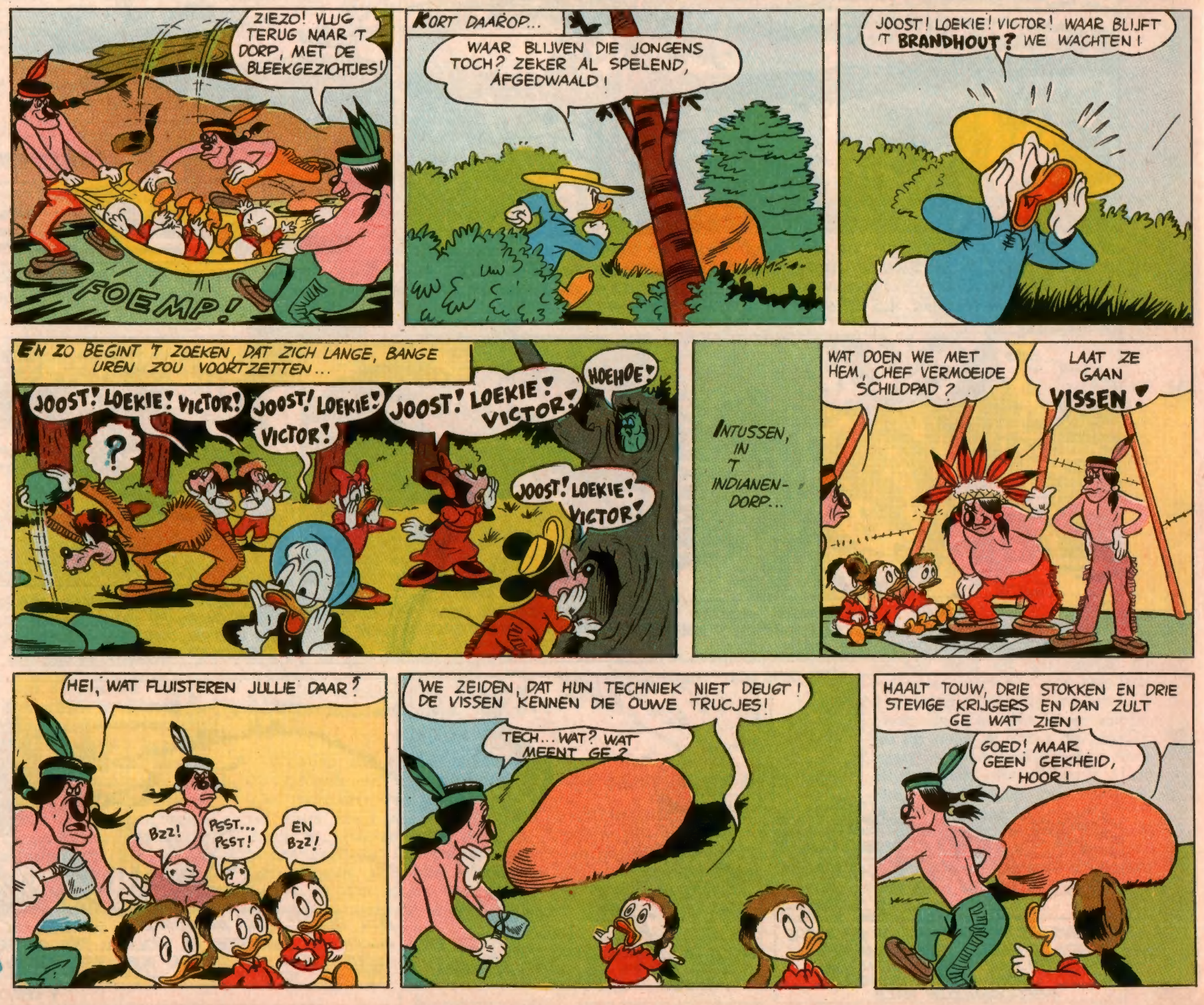

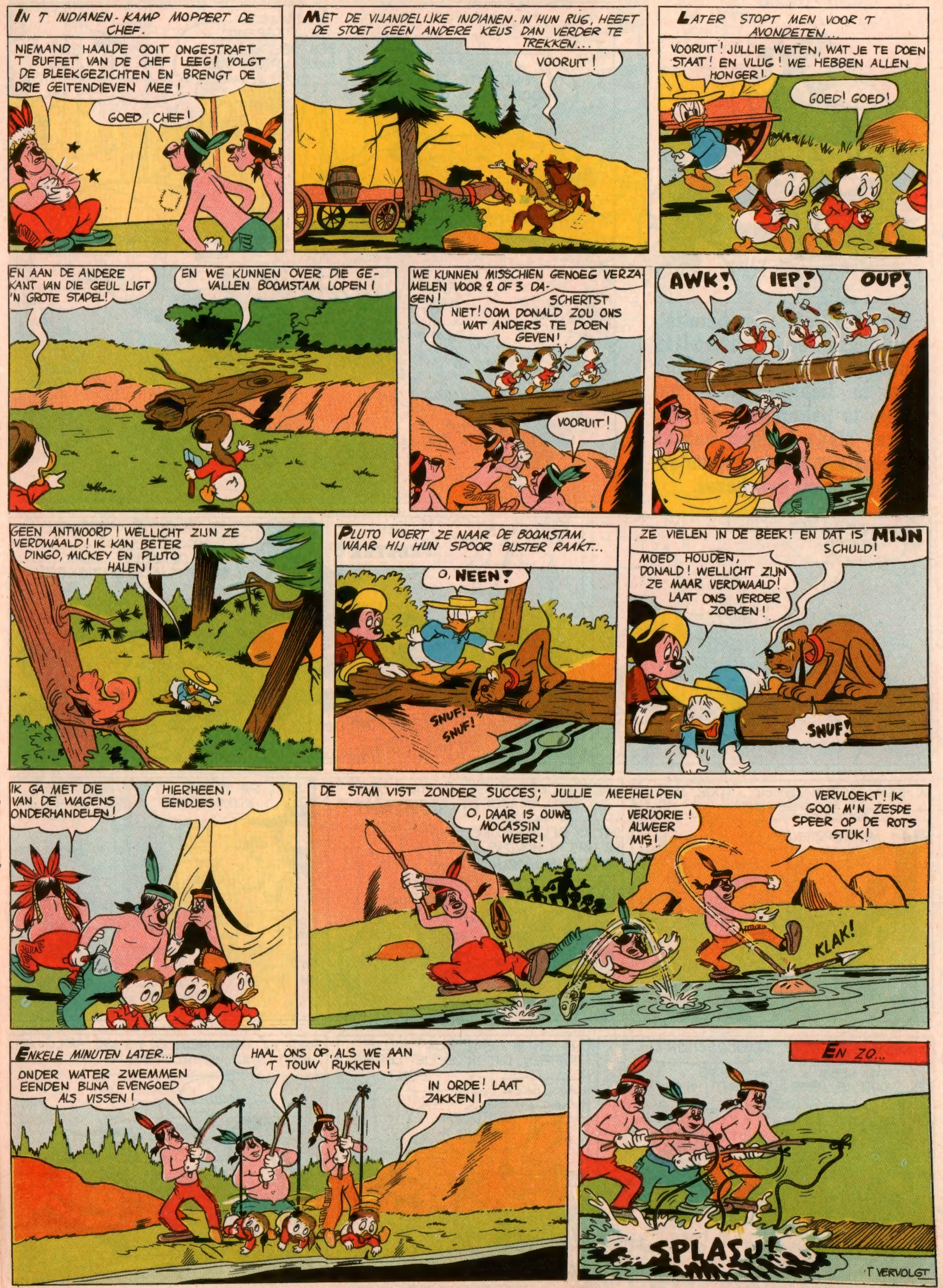

VOLGENDE DONDERDAG: EEN ONVOORZIENE GRAP

VOLGENDE DONDERDAG: DE BOETES STAPELEN ZICH OP

ZES HEEL KLEINE DWERGJES

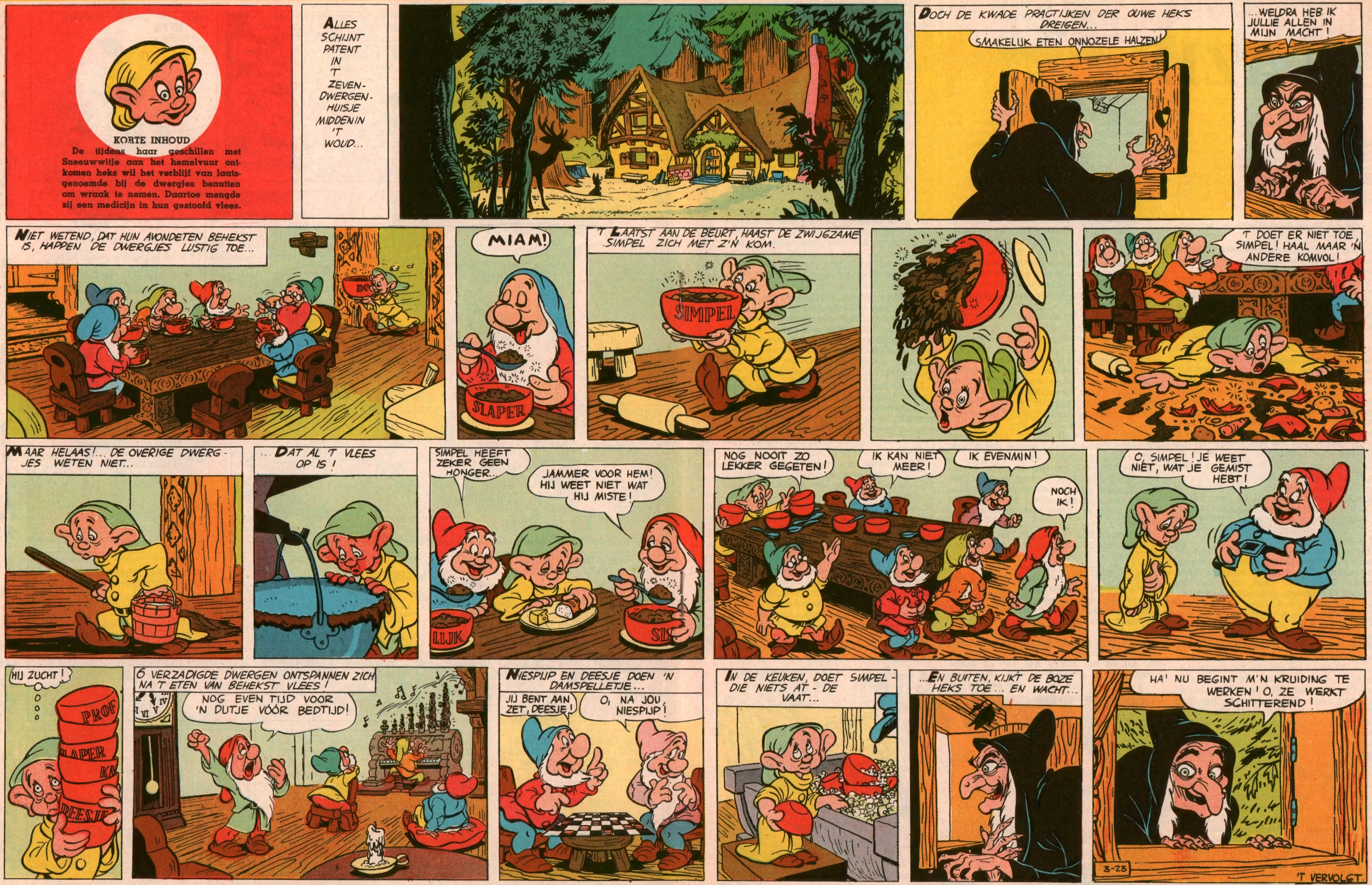

VOLGENDE DONDERDAG ; **EEN ZONDERLINGE GEDAANTEVERWISSELING**

WATTS WATT IN AZIË

KORTE INHOUD

In het koninkrijk Boekalistan is onder de leiding van generaal Baghar een opstand uitgebroken. Drie Britse reporters, waaronder een oude juffrouw, komen in het door de opstandelingen bezette gebied terecht. Eén hunner, Watts Watt, krijgt het met Baghar aan de stok. Gevangen gezet, weet hij te ontkomen en zoekt de achter de Gialu-rivier verschanste koninklijke troepen te bereiken.

— Omdat ik de Boekalistaanse rebellen niet langer kan uitstaan!

— Maar u kunt neergeschoten worden door de schildwachten van het een of andere kamp!

— Ik verkies vrij te sterven, liever dan in gevangenschap te leven, verklaarde Wawa op een biezonder patetische toon.

Op dit ogenblik reed het konvooi doorheen de vlakte. Nu en dan hoorde men het geknetter van enkele afzonderlijke vuurschoten, wat uitwees dat de vijand niet veraf meer was. Feitelijk was het front echter zeer kalm. Eindelijk bereikte het konvooi een militair kamp, waarvan de ronde tenten op een kilometersgrote oppervlakte stonden opgesteld. Het voertuig van de generaal stopte voor een grote tent, maar de rest van het konvooi reed verder tot aan een reusachtig autopark, aan de boord van de rivier zelf. In het schemerdonker ontwaarde Watts Watt de schaduwen van de talrijke schildwachten, die er de wacht optrokken.

— Vaarwel, Miss Merryrose, fluisterde Watts Watt terwijl hij uit de jeep stapte.

En het brave juffertje zag hem tussen de lange rijen vrachtwagens verdwijnen.

— 't Is een gangster, mompelde zij, maar hij is tamelijk...

Zij wilde er aan toevoegen : « sympatiek », maar ze slikte het woord verontwaardigd in. Wat ging ze zeggen? Sympatiek? Alsof een heer, die zich zo « shocking » gedroeg, sympatiek kon zijn...

De « shocking gentleman » zelf was ondertussen tot op een dertigtal meter van de rivier geraakt. Maar hij durfde zich niet verder wagen. In de bleke schijn van de maan had hij pas een helm en een geweerloop zien glinsteren : een schildwacht. Wawa — we hebben het reeds aangestipt — was een man die vlug beslissingen kon treffen. Hij keerde onmiddellijk terug naar de plaats waar hij Miss Merryrose verlaten had. De laatste vrachtwagen van het konvooi ledigde net zijn inhoud : een groep soldaten die zich zwijgend opstelden in rijen per drie. Zonder te aarzelen en zijn geluksster tot het uiterste op de proef stellend plaatste hij zich aan de staart van de kolonne. Op een kort bevel van de sergeant zette de groep zich in beweging. Enkele minuten later liet Watts Watt zich eerst twee passen, dan vier en tenslotte tien passen afzakken. Met de handen in de zakken en op de meest natuurlijke wijze ter wereld wandelde hij vervolgens tot aan de laatste tenten. Daar pas durfde hij een diepe zucht van verlichting slaken. Dan verdween hij snel in de duisternis.

De dageraad begon te gloren boven de Gialoe toen Watts Watt ontwaakte. Hij had de ganse nacht in het gras geslapen en voelde zich als geradbraakt. Bovendien had hij niets meer gegeten sinds de dag tevoren, behalve de weinige bessen, die hij had ingeslikt even vóór hij de kolonne van generaal Baghar had opgemerkt. Tamelijk ontgoocheld werd hij er zich plots van bewust dat zijn revolver hem in dit opzicht geen enkele dienst kon bewijzen : dergelijke wapens zijn te onnauwkeurig en van te weinig draagkracht om er wild mee te kunnen treffen, vooral indien de jager geen uitzonderlijk goed schutter is; daarenboven zouden de schoten de argwaan wekken der soldaten van het rebellenleger, die de wacht optrekken langs de Gialoe.

Nochtans kon hij daar niet eeuwig blijven wachten, want zelfs indien Rex Hornfield hem zo genadig zou zijn — wat hij erg betwijfelde — dat hij zich niet zou gaan beklagen bij generaal Baghar, toch was en bleef er het feit dat hij nog steeds opgezocht werd sinds zijn vlucht uit de gevangenis van Rawaj-Kapoer. De enige uitweg, die hij mogelijk achtte, bestond erin de koningsgezinde troepen te vervoegen. Maar hoe de Gialoe over te steken? De wateren van de stroom bleken zeer snel en de draaikolken uiterst gevaarlijk, zelfs voor een ervaren zwemmer.

Zoals het vaak gebeurt in zulke gevallen, hield Wawa plotseling op met het zoeken naar een oplossing voor dat probleem, om zich alleen nog maar bezig te houden met de meest dringende vraag : eten.

Hij begon dus te stappen, hopend hier of daar een bebouwd stuk grond te vinden, doch er op lettend de stroom te volgen in de tegenovergestelde richting van het kamp der rebellen. Zover hij zien kon ontwaarde hij echter niet het kleinste dorpje. Het enige spoor van een menselijke aanwezigheid was een rijstveld, dat hij omstreeks het middaguur opmerkte. Maar Watts Watt's hart stond stil van vreugde toen een dubbel karrespoor in de modderige grond er op scheen te wijzen, dat tot op die plaats het een of ander voertuig was geweest en ook weer was teruggekeerd. Hoopvol begon hij dat spoor te volgen, er vast op rekenend dat het hem naar een bewoond oord zou leiden.

Was het de vreugde of de vermoeidheid die hem de benen had « afgesneden »? Wat daar ook van zij, hij moest nog bijna twee uur lopen alvorens een vrije ruimte te bereiken, in het midden van dewelke een met bladeren bedekte bamboehut was opgetrokken.

Languit in het gras gelegen bestudeerde de reporter de omgeving. Voor de hut stond een vrouw, die iets aan het platstampen was in een soort grote schaal, terwijl twee kinderen in de nabijheid van hun moeder speelden. Een reusachtige hond lag op de drempel van de deur der hut en Wawa was er de hemel dankbaar voor dat de wind in zijn richting waaide, zoniet zou het dier zijn aanwezigheid al lang ontdekt hebben. Het eerste voornemen van de reporter kwam er op neer zich met de revolver in de hand naar de vrouw te begeven en iets eetbaars op te eisen. Hij wilde dat plan net uitvoeren toen het geluid van verschillende stemmen hem als aan de grond nagelde. Op slechts een twintigtal meter van hem af liepen zes soldaten voorbij. Ditmaal blafte de hond kwaadaardig. Op dat ogenblik herinnerde Watts Watt zich dat hij de uniform van een soldaat van het rebellenleger droeg. Maar die vermomming was nog gevaarlijker dan een burgerpak. De onderste randen van de broek waren kompleet stukgescheurd, evenals de jas; aldus gekleed vormde Wawa het volmaakte voorbeeld van een vaandelvluchtige.

De soldaten waren ondertussen op de vrouw toegestapt en spraken haar aan; zij antwoordde schouderophalend. Weldra keerden zij op hun stappen terug, dezelfde weg volgend als die langswaar zij gekomen waren. De reporter zuchtte van verlichting.

Hij oefende nog een kwartier geduld uit en kroop toen eindelijk naar de hut. Er bleven hem nog een dertigtal passen te doen toen de kinderen hem opmerkten en hem met vrolijke kreten aan hun moeder toonden. De hond bleef liggen, maar scheen zich niettemin gereed te houden om op te springen; hij gromde nijdig, zijn vervaarlijke tanden bloot. De vrouw ondrukte de kreet, die zij wilde slaken, toen de reporter — met een vreesaanjagende uitdrukking op het gelaat — haar met het gebaar van een vinger op de mond liet verstaan dat zij moest zwijgen. « De hond... » mompelde Wawa, met zijn revolver in de richting van het dier wijzend. De vrouw liet een hand onder de halsband van de hond glijden, hem alzo verplichtend bij haar te blijven.

('t Vervolgt) Lionel SAINT-PIERRE.

Geen verzinsels van een charlatan, maar...

VERWEZENLIJKINGEN VAN HET TOEVAL!

Vorige eeuw leefde er een vermaard charlatan : de graaf van Sint-Germain. Hij pochte goud te kunnen maken, de diamanten te kunnen « opblazen », en wat meer is, dank zij een levenselexir onsterfelijk te zijn. Het gerucht ging dat hij meer dan twee duizend jaar oud was.

Op zekeren dag, vertelde hij persoonlijk Pontius-Pilatus te hebben gekend en gaf tot in de kleinste biezonderheden een beschrijving van de stadhouderswoning des Romeins.

De kardinaal van Rohan, overtuigd dat de graaf een fameuze windbuil was, wendde zich tot grave's dienaar, een eerbiedwaardige ouderling met eerlijk voorkomen, en zei :

— Zeg nou 's, m'n beste, is uw meester nu geen droogkomiek? Ik kan heel goed aannemen dat ie buikspreker is, zeer bedreven in de alchemie kan ie ook zijn, doch beweren dat men meer dan twee duizend jaar oud is, en Pontius-Pilatus heeft gekend, da 's nou toch wat overdreven, niet? Of was U destijds al in zijn dienst?

— O!, neen, Monseigneur, weerlegde de dienaar, ik ben pas veel later in dienst van mijnheer de Graaf getreden, om precies te zijn in het jaar dat Colombus Amerika ontdekte.

Deze kleine anekdote toont duidelijk aan dat de mensen zich van oudsher tot het bovennatuurlijke en ongewone aangetrokken voelden. Iederen dag gebeuren er verschillende dingen die op z'n minst eigenaardig lijken. Meestal betreft het een samenloop van omstandigheden die de schijn aannemen van een buitengewoon mysterie.

ONVERWACHT WEERZIEN

Tijdens een hevig onweder, zochten twee heren en een dame een toevlucht in een langs de baan geparkeerde wagen. Zodra de portieren waren dichtgeklapt, stelden zij zich voor. Zij waren niet weinig verbaasd : de twee heren hadden, 27 jaar geleden, samen dezelfde lessen aan dezelfde universiteit gevolgd. Sedert het verlaten van de hogeschool, hadden zij elkaar nimmer weergezien. Nog groter was hun verbazing te vernemen dat de Dame niemand anders was dan Mevrouw Marion Gilmore, één hunner professoren aan voornoemde universiteit.

WIE ZIJN SCHULDEN BETAALT... REDT ZICH HET LEVEN!

De heer C.-H. Warburton en zijn dierbare echtgenote wonen te Toronto, in Canada. Op zekeren dag besloten zij hun jaarlijks verlof in Europa door te brengen. Zo gezegd, zo gedaan. Mijnheer telefoneerde naar een reisbureau en liet twee plaatsen in het vliegtuig voorbehouden. Helaas! Zodra de buurt van dit reisplan op de hoogte was, begonnen de winkeliers enkele oude rekeningen voor de dag te halen. Wanneer alles betaald was, bleef er voor de passage niet voldoende geld meer over, en het echtpaar besloot dan heel braaf in Canada te blijven. Spijt hebben zij er niet over gehad. Inderdaad het vliegtuig waarin hun plaatsen waren voorbehouden sloeg te pletter en de 79 aan boord zijnde personen verloren het leven bij deze ramp!

EEN ONVERGETELIJKE VERJAARDAG

Mevr. George McCutcheon, uit Long Beach, in Californië, baarde een zoon op 8 maart 1956. Haar tweede kind aanschouwde het levenslicht op 8 maart 1957 en, dat spreekt van zelf, haar derde zoon werd op 8 maart 1958 geboren.

DE GOEDE PLAATS EN DE GOEDE DATUM

Op 11 maart 1956, vond Mevr. Jane Boesch uit Sebewaing, in de staat Michigan, op straat een dameshorloge. Eén jaar later, vond zij op dezelfde plaats en op dezelfde datum een armbandhorloge voor heren.

HIJ WILDE EEN SCHOOL BOUWEN, EN DE H. VOORZIENIGHEID BETAALDE!

Pater J. McDavitt, parochieherder te San Francisco di Lamar, in Colorado, wilde een school bouwen. Spijtig genoeg waren zijn parochianen niet rijk en onze pater moest dan ook zijn bouwplannen opgeven.

Maar de goddelijke Voorzienigheid waakte over haar toegewijde dienaar. Een broer van pater McDavitt stuurde een loterijbiljet op. Toevallig was dit het winnend nummer. Het door de pater geïnde bedrag was juist voldoende om de school te laten bouwen.

IN DE WERKELIJKE BETEKENIS VAN HET WOORD!

Te Chelmsford, in Engeland, nodigde de leider van een zangkoor de leden uit krachtig te zingen opdat de woorden van het lied voor iedereen verstaanbaar zouden zijn. « Zingt zó hard, dat het dak op ons hoofd valt », voegde hij er lachend aan toe.

De zangers deden wat hun werd gevraagd, en natuurlijk kwam het dak naar beneden. Resultaat : vier leden van het zangkoor werden met zware verwondingen in het stedelijk hospitaal opgenomen.

Bovennatuurlijke mysteries, zullen de lichtgelovigen zeggen. Louter toeval, zullen de sceptici antwoorden. Ja, sommigen zullen misschien beweren dat het niet meer is dan een sluwe berekening. Wij van onze kant zullen besluiten met te zeggen dat het plezierige anekdootjes zijn, want zowel de enen als de anderen hebben gelijk.

NAAR INDIAANSE TRANT

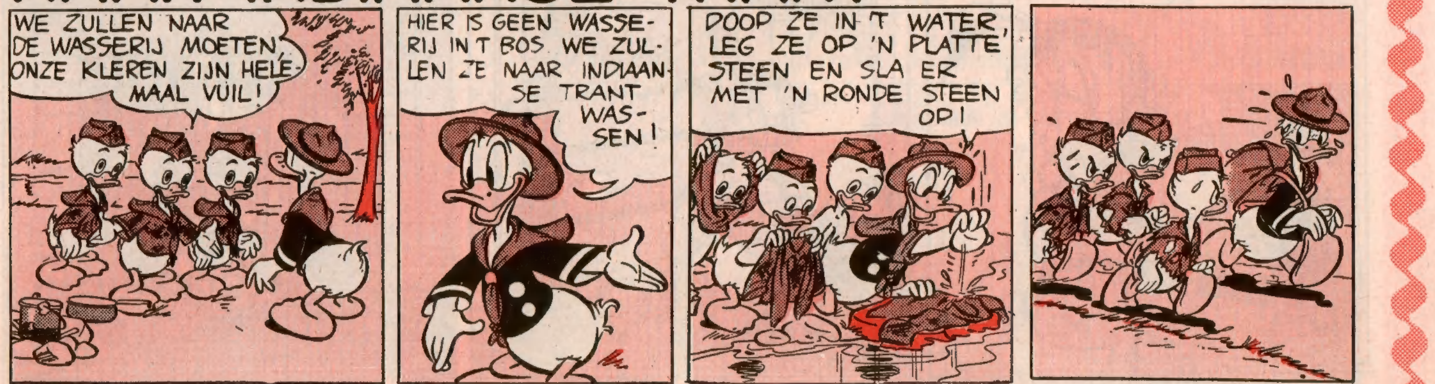

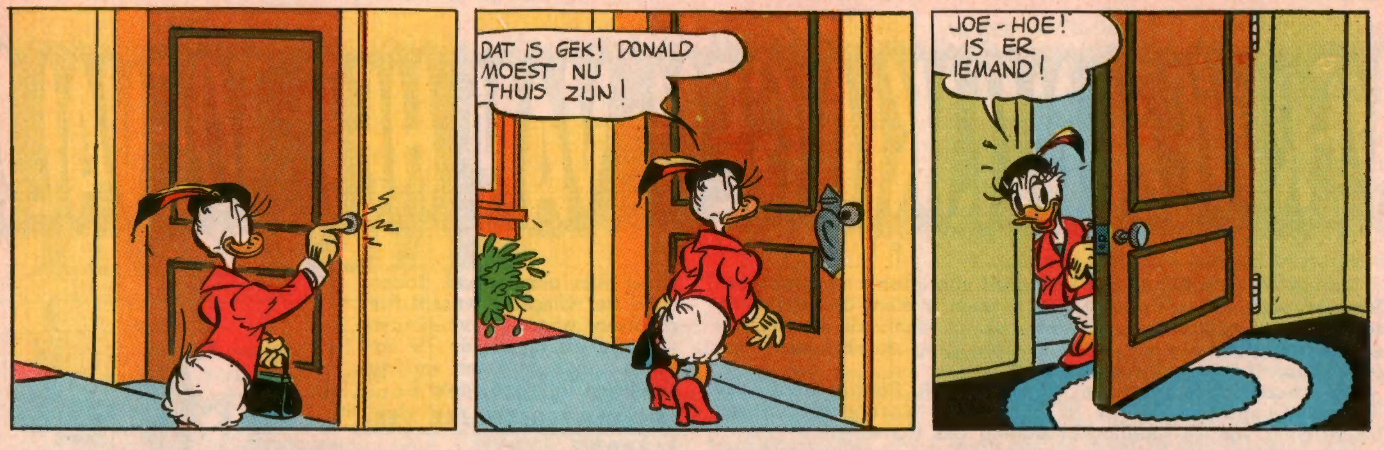

DE AFWEZIGHEIDSREDEN

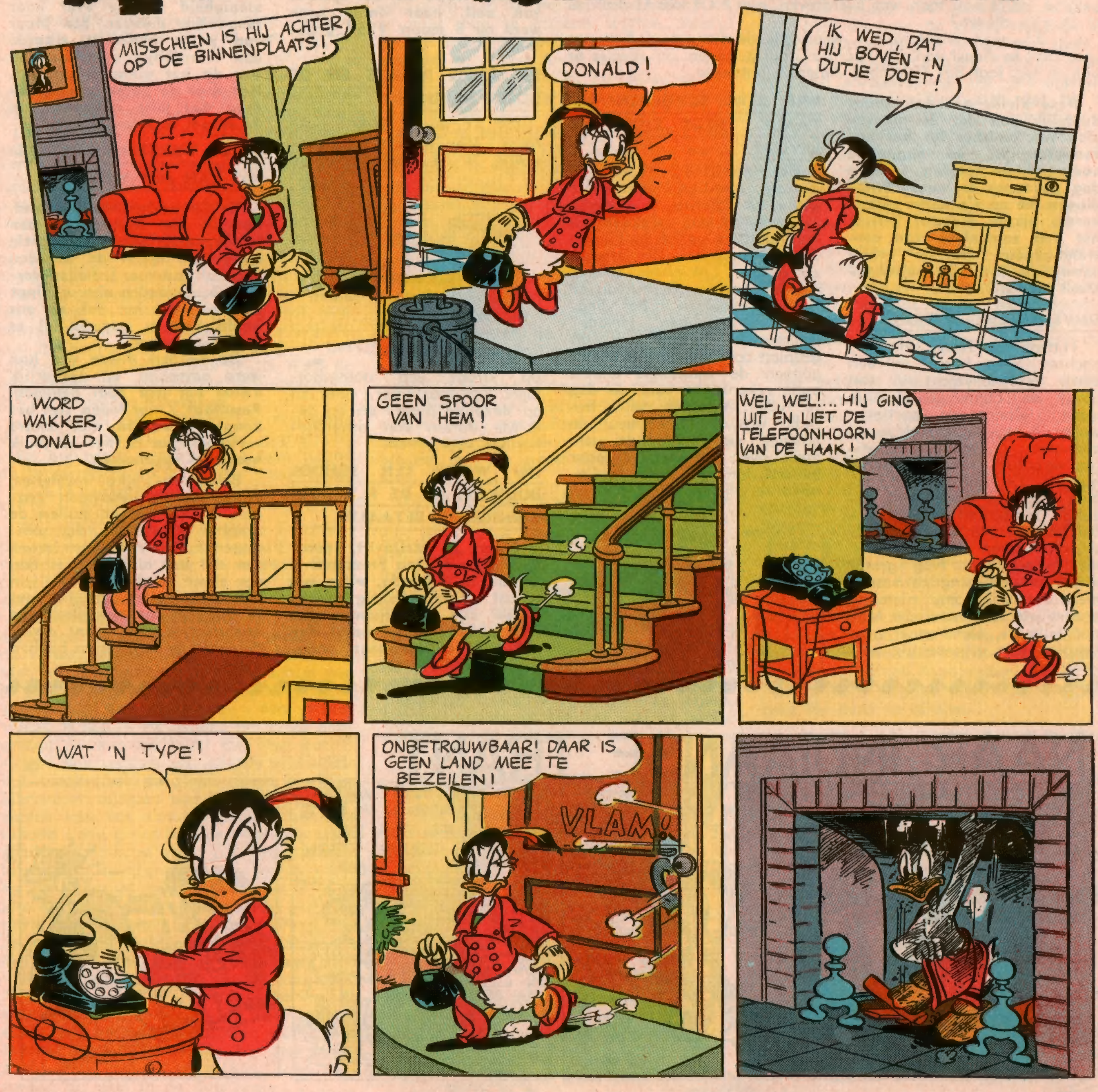

ons compleet verhaal

"PUT-PUT" NARIGHEDEN

EERST HIER ONTDEKKEN, WAAR ZIJ HUN EIKELS VERBERGEN!
HA! DAAR KOMEN ZE MET 'N BEZENDING!
BERGEN WE ONZE BUIT VEILIG IN 'N BOOMSTAM WEG!
ZODRA ZE WEG ZIJN, GAP IK DIE EIKELS; WAT 'N LOL!
WE HEBBEN ER VOOR DE HELE WINTER!
ZIEZO, DE BERGPLAATS IS VOL!
NU IS MIJN KANS SCHOON!
'T SPREEKWOORD ZEGT: " EIKELHAARD IS GOUD WAARD"!
WE HEBBEN VANDAAG BEHOORLIJK GEWERKT!
DIE EIKELS ZIJN ZO MIJN EIGENDOM!
WAT IS ER MET DAT DEKSEL? IK KRIJG 'T NIET OPEN!
DE BOOM TRILT ALS IN 'N AARDBEVING!
IK HEB DE INDRUK, DAT DONALD ONS EEN POETS BAKT!
ZIE JE WEL? DAT IS DONALD DUCK!
SCHAAM JE JE NIET IN TE BREKEN?
HEB MAAR GEEN ZORG! HIJ KENT 'T LETTERSLOT NIET!
GERED! WE ZIJN SLIMMER DAN HIJ DENKT!
ZO? DAT ZULLEN WE 'S ZIEN!
WAT BEDOELT HIJ?
IK MAG Z'N LOENSE BLIK NIET!
KIJK! HIJ KOMT TERUG MET IETS IN Z'N HAND!
WAT ZOU HIJ VOORHEBBEN?
KIJK! HIJ BOORT 'N GAT IN DE BOOM!
WAT MOETEN WE NU DOEN?
ZE MENEN, DAT ZE SLIM ZIJN? ZE ZULLEN RAAR OPKIJKEN!
NU DE LAATSTE HAND AAN DIT DRAMA GELEGD!
O! HIJ LEEGT ONS EIKELVAT!
PUT! PUT!
HOE WILLEN JULLIE JE EIKELS HEBBEN? ZACHT OF GAAR?
HO! HA! HA! HO! HO!
ZIEZO! LEKKERE, VERS GECEMENTEERDE, NIEUWERWETSE EIKELS!
AL ONZE MOEITE TEVERGEEFS!
HIJ ZAL ERVOOR BOETEN!
O! DE TELEFOON BELT!
RING! RING!

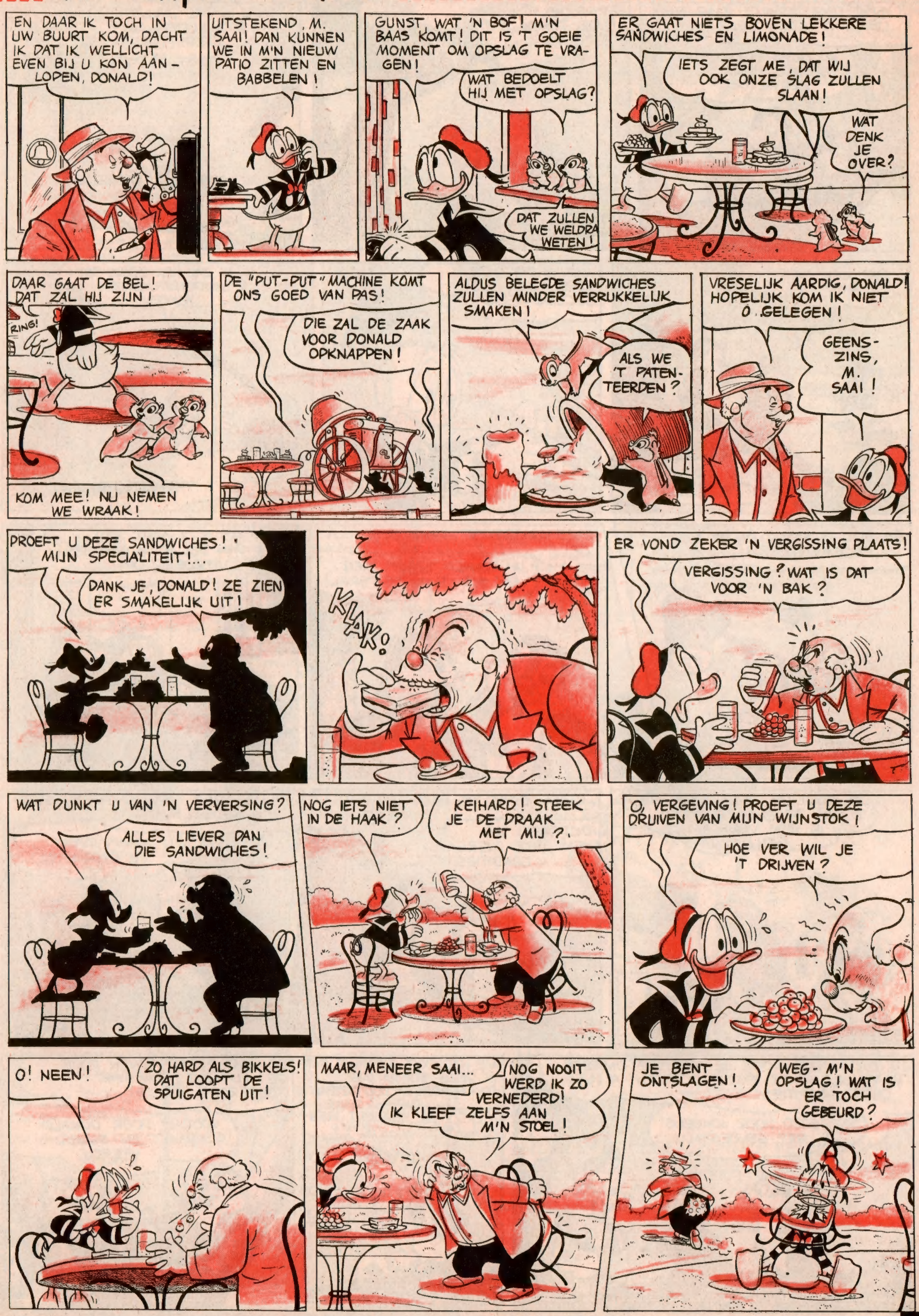
EN DAAR IK TOCH IN UW BUURT KOM, DACHT IK DAT IK WELLICHT EVEN BIJ U KON AANLOPEN, DONALD!
UITSTEKEND, M. SAAI! DAN KUNNEN WE IN M'N NIEUW PATIO ZITTEN EN BABBELEN!
GUNST, WAT 'N BOF! M'N BAAS KOMT! DIT IS 'T GOEIE MOMENT OM OPSLAG TE VRAGEN!
WAT BEDOELT HIJ MET OPSLAG?
DAT ZULLEN WE WELDRA WETEN!
ER GAAT NIETS BOVEN LEKKERE SANDWICHES EN LIMONADE!
IETS ZEGT ME, DAT WIJ OOK ONZE SLAG ZULLEN SLAAN!
WAT DENK JE OVER?
DAAR GAAT DE BEL! DAT ZAL HIJ ZIJN!
RING!
KOM MEE! NU NEMEN WE WRAAK!
DE "PUT-PUT" MACHINE KOMT ONS GOED VAN PAS!
DIE ZAL DE ZAAK VOOR DONALD OPKNAPPEN!
ALDUS BELEGDE SANDWICHES ZULLEN MINDER VERRUKKELIJK SMAKEN!
ALS WE 'T PATENTEERDEN?
VRESELIJK AARDIG, DONALD! HOPELIJK KOM IK NIET O.GELEGEN!
GEENSZINS, M. SAAI!
PROEFT U DEZE SANDWICHES! MIJN SPECIALITEIT!...
DANK JE, DONALD! ZE ZIEN ER SMAKELIJK UIT!
KLAK!
ER VOND ZEKER 'N VERGISSING PLAATS!
VERGISSING? WAT IS DAT VOOR 'N BAK?
WAT DUNKT U VAN 'N VERVERSING?
ALLES LIEVER DAN DIE SANDWICHES!
NOG IETS NIET IN DE HAAK?
KEIHARD! STEEK JE DE DRAAK MET MIJ?
O, VERGEVING! PROEFT U DEZE DRUIVEN VAN MIJN WIJNSTOK!
HOE VER WIL JE 'T DRIJVEN?
O! NEEN!
ZO HARD ALS BIKKELS! DAT LOOPT DE SPUIGATEN UIT!
MAAR, MENEER SAAI...
NOG NOOIT WERD IK ZO VERNEDERD! IK KLEEF ZELFS AAN M'N STOEL!
JE BENT ONTSLAGEN!
WEG - M'N OPSLAG! WAT IS ER TOCH GEBEURD?

ons compleet verhaal

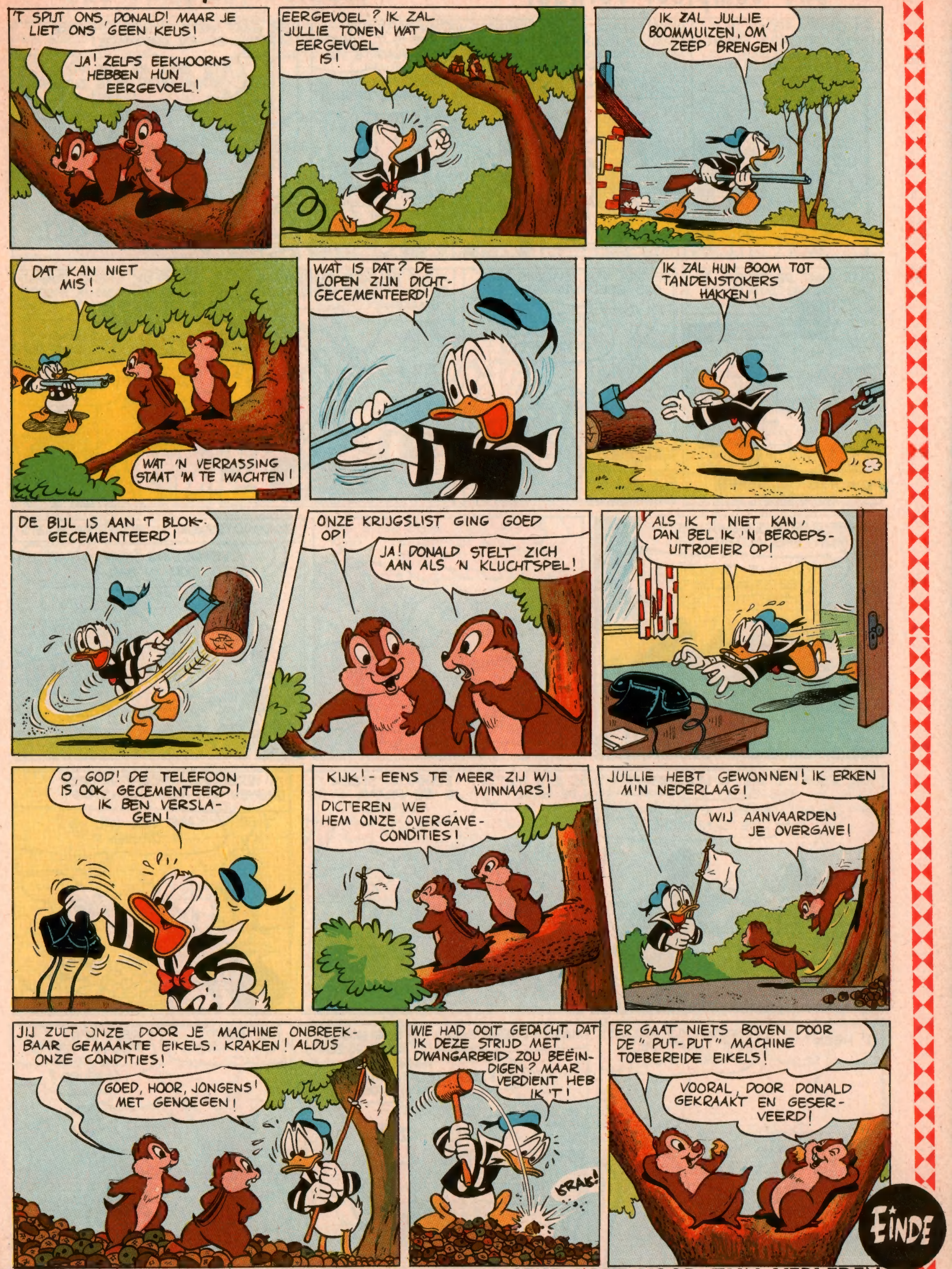

VOLGENDE DONDERDAG : **SEKE BOET VOOR ZIJN VERLEDEN**

Knutselaars, dit is voor U!

Hoe een molentje bouwen?

Ter gelegenheid van de jaarlijkse kermis, vindt men allerhande kramers doende hun waar aan de man te brengen. Hier huilt een jochie om een ballonnetje, daar 'n Grietje om een windmolentje. Onze meisjes en jongens die zonder pa of ma ronddwalen, bewaren hun zakgeld liever voor aangenamer dingen zoals de paardjesmolen, enz.

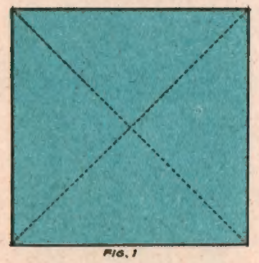

FIG. 1

Wij hebben onze lezertjes een dienst willen bewijzen en zijn bij Giro Gyroscoop, de koning der geleerden, te rade geweest. Onze vriend gaat jullie vertellen hoe men, zonder veel geld uit te geven een prachtig windmolentje kan ineen knutselen. Laten wij hem aan het woord :

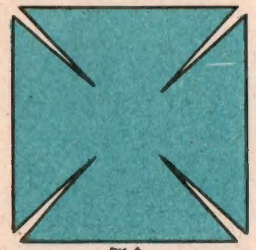

FIG. 2

Als materiaal hebben wij nodig : een vierkantig stuk karton met een zijde van 15 cm ongeveer, een stokje, één of twee glazen pareltjes en een speld.

In de allereerste plaats zal men op het stuk karton de diagonalen tekenen (fig. 1). Nu maken wij een insnijding langsheen de diagonal tot op 4 cm van het middelpunt (fig. 2). Het volstaat thans elkeen der punten A, B, C en D naar het midden toe te plooien en de naald er dwars door de steken (fig. 3).

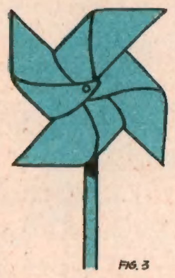

FIG. 3

De glazen paarlen worden dan aan weerskanten van het molentje aangebracht, opdat het beter zou draaien en de naald loodrecht in het stokje gestogen (fig. 4).

Ben je werkelijk heel handig, dan stel je je niet tevreden met een eenvoudig stokje om het molentje te vormen, maar dan zal je het opsmukken met de wieken van een molen, die je gemakkelijk uit karton kunt vervaardigen. Verder kan je het geheel zo schilderen dat, wanneer de wieken draaien, de kleuren ineen smelten. Kortom, elkeen moet zijn eigen verbeelding laten spreken en zijn knutsel-genie naar best vermogen aanwenden. In elk geval ben ik er vast van overtuigd dat jullie het beter zullen doen dan jullie dienaar,

FIG 4

Giro GYROSCOOP,
Uitvinder van alles...
en nog wat.

RAADSEL

Mijn eerste zijt gij.
Mijn tweede is gebouwd.
Mijn derde is versterkt.
Mijn geheel heeft een onderkomen.

★

Mijn eerste is niet recht.
Mijn tweede kan niet zwijgen.
Mijn geheel spreekt gebrekkig.

Oplossingen : 1) GE - HUIS - VEST; 2) KROM - PRATER.

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

PRETTIG NAAMFEEST

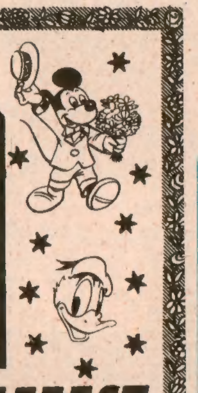

28 mei	GERMANDUS
29 mei	FELIX
30 mei	PAULUS
31 mei	MAX
1 juni	ROMBOUT
3 juin	ANATOLIUS
3 juni	LEO

BEN JE REEDS LID?

EVEN NADENKEN
(oplossing van nr 450)

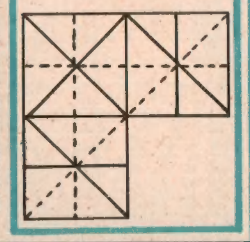

EVEN LACHEN...

SPREKENDE GRAFSCHRIFTEN

Op de graftombe van een legermuilezel staat te lezen : « Aan Touareg, die tijdens zijn leven, achteruitslaande 2 kolonels, 5 majoors, 10 kapiteinen, 24 luitenanten, 49 sergeanten, 432 soldaten en 1 mijn raakte. »

DE WAARHEID

Op zekeren dag vroeg men aan Einstein of hij voorstander was om steeds de waarheid te zeggen.

— Neen, antwoordde hij, een mens kan nu eenmaal niet zonder vrienden leven.

OP SCHOOL

— Jij daar, achteraan... ja, jij, onnodig je te verstoppen, ik zie je wel ! Zeg 'n, welke waren de gevolgen van het Verdrag van Utrecht ?

— Ik weet het niet, Mijnheer !

— Werkelijk niet ? Vertel mij dan wat over de hartelijke verstandhouding tussen Engeland en Frankrijk !

— ...

— Ha ! ha ! Mijnheer kent zijn les niet ! Wat heb je gisterenavond uitgevoerd ?

— Ik ? Wel, 'k heb 'n partijtje gekaart en enkele glazen bier gedronken.

— Je hebt wat ? Maar, jij duivelse belhamel, wat kom je hier dan doen ?

— De centrale verwarming herstellen, Mijnheer !

Enkele koddigheden

- Oeganda heeft gebrek aan vlees. Teneinde dit te verhelpen, heeft de plaatselijke overheid 7.000 nijlpaarden laten slachten, die elk 1.500 kg vlees opleveren.
- De Schotten hebben een nieuw spel uitgedacht : tennissen in de duisternis. De spellijnen en de bal zijn fosforescerend.
- Een Deense expeditie heeft een fossiel, « Neopilina » genaamd, opgevist. Het is dat van een ras dat men sedert 500 miljoen jaar uitgestorven achtte.

Dit exemplaar van « Mickey Magazine » is uitsluitend bestemd voor de verkoop tegen de vastgestelde prijs en mag in geen geval aan een leesportefeuille gevoegd noch in huur gegeven worden.

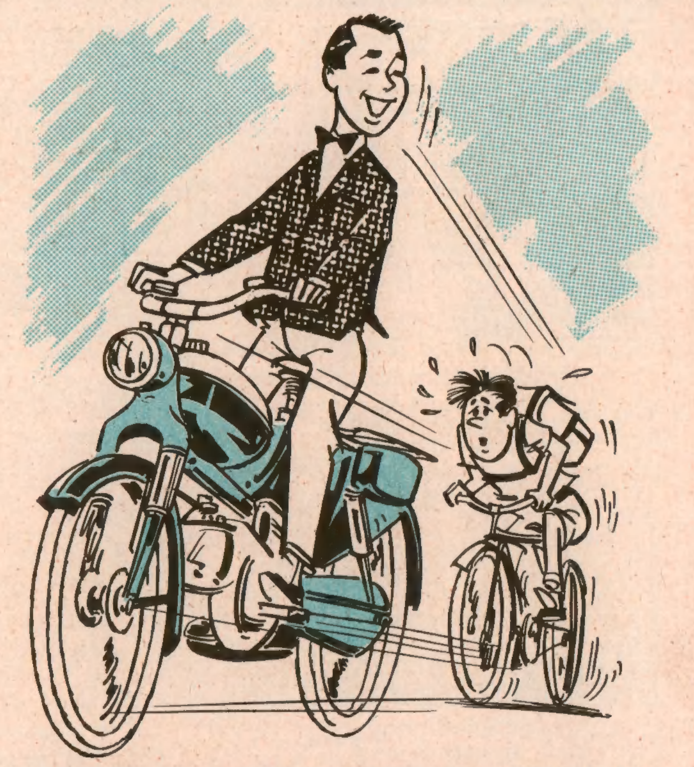

STUDEER! STUDEER ZONDER VERPOZEN, WANT DE BELONING VAN ELKE GOEDE LEERLING WACHT JE : DE BROMFIETS

PUCH MOPED
49 cc - 2 en 3 VERSNELLINGEN
DOOR TURBINE GEKOELDE MOTOR

Het KASTEEL in SCHOTLAND

Luchtkastelen noemt men hersenschimmen. Doch het aan de familie MacTavish Duck toebehorende kasteel in Schotland bestaat wel degelijk.

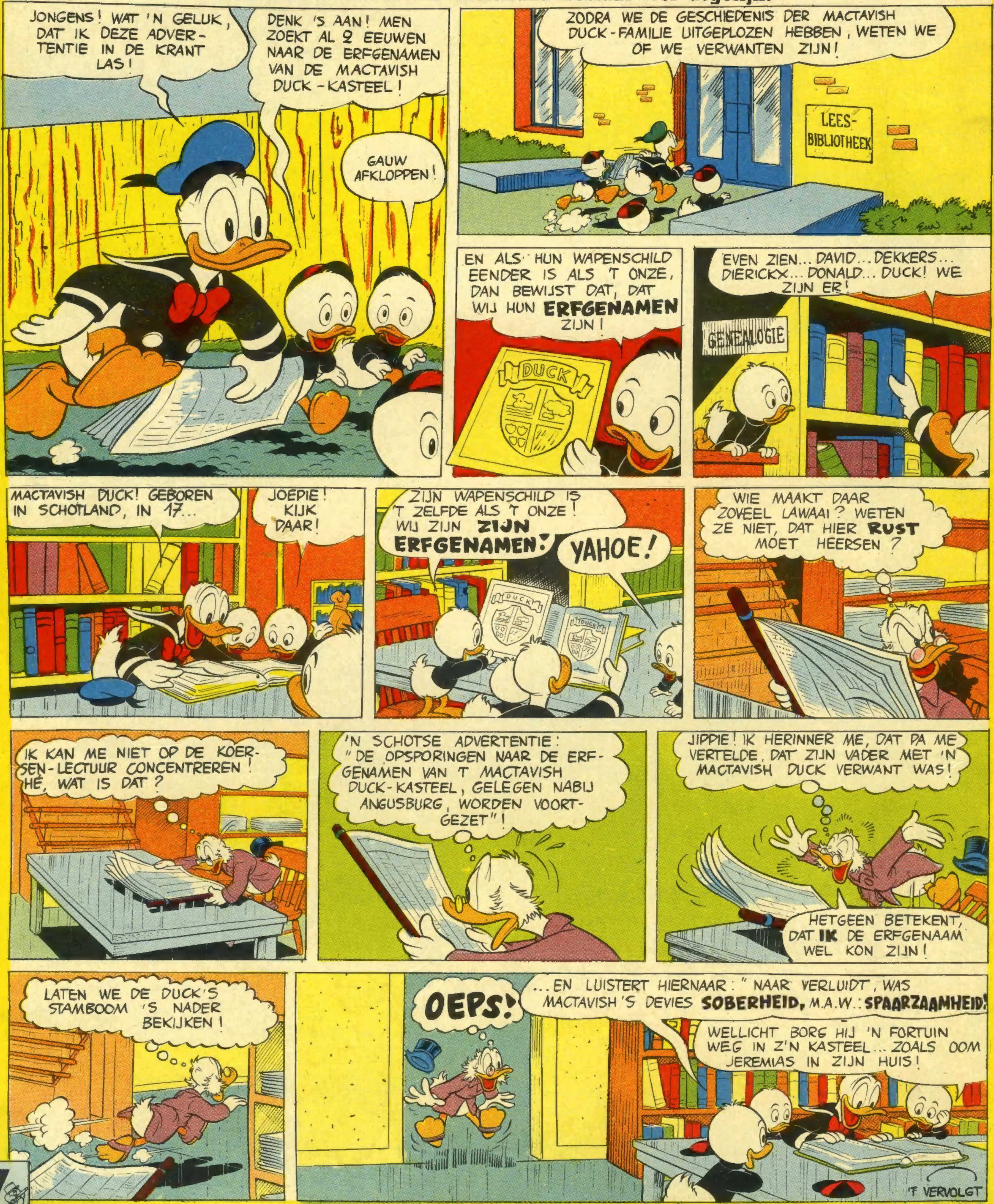

VOLGENDE DONDERDAG **JEREMIAS GAAT TOT DE AANVAL OVER**

IN BELGIE GEDRUKT bij de N. V. Drukkerij voor Nijverheid en Financie, « IMIFI », Hopstraat 47, Brussel.